בעזהי"ת

על התורה ועל העבודה

פרשת תרומה

שנת תשפ"ב - גליון תתקי"א

דברי תורה, חיזוק, שמחה וסיפורי צדיקים

ויקחו לי תרומה. לא אמר ויתנו. הנה יתפרש על פי מ"ש הרמב"ן [אמונה ובטחון פי"ט] בפסוק אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ [שה"ש ב' ז'], שאמר בפירושו בבוא לאדם איזה בחינה מיראה ואהבה, יראה לעשות לה חפץ וכלי להגביל בתוכה אותה ההשפעה, דבזולת הכלי לא תתקיים, והנה הכלי הנכונה בכל פעם היא מדת הצדקה, הנה על ידי הנדבה הגם שנותן האדם, הנה הוא מקבל גם כן במה שמגביל האור בהכלי וללקיחה תחשב לו, וזהו ויקחו לי תרומה, וז"ש מאת כל איש אשר ידבנו לבו, כי החילוק הוא בין נדר לנדבה, כי נדר יש לו גבול בגדר וגבול, מה שאין כן נדבה אין לו גדר וגבול מבלי כלי, וז"ש מאת כל איש אשר ידבנו לבו, שלבו נודב עליו, שאורות היראה ואהבה באים אליו מבלי גבול וכלי, אזי תקחו את תרומתי והוא כלי המגבלת וללקיחה תחשב לו: ספר אגרא דכלה

שמן למאור וכו'. עיין מ"ש בפרשת ויקהל: מדרש [שמו"ר פל"ג ג'] ויקחו לי תרומה. הה"ד [שה"ש ה' ב'] אני ישנה ולבי ער וכו' אני ישנה ממעשה העגל ולבי ער והקב"ה מרתיק עלי הוי ויקחו לי תרומה, עכ"ל. נ"ל דבא לדייק למה אמר ויקחו ולא ויתנו, על כן פירש דהנה נתינה שנותן האדם, הנה הוא קודם במחשבתו שחושב ליתן, מה שאין כן לקיחה שלוקח האדם מחבירו, הנה לא יהיה הדבר תלוי בו ולא עלתה לו במחשבתו, כן הוא בכאן שהיה הדבר לישראל ח"ו כאחר ייאוש, על כן אמר להם הש"י ויקחו כעין לקיחה מהנותן, הבן הדבר. וגם יתפרש ויקחו כעין קח על מים רבים [יחזקאל י"ז ה'], שהם הזרע הנצמחים בפתאום בלא הודע. ספר אגרא דכלה

...משרשי המצוה, לפי שהארון משכן התורה והיא כל עיקרנו וכבודנו, ונתחייבנו לנהוג בו כל כבוד וכל הדר בכל יכלתינו, על כן נצטוינו לבל נסיר בדי הארון ממנו, פן נהיה צריכים לצאת עם הארון לשום מקום במהירות, ואולי מתוך הטרדה והחפזון לא נבדוק יפה להיות בדיו חזקים כל הצורך, ושמא חס ושלום יפול ואין זה כבודו. אבל בהיותם בו מוכנים לעולם ולא יסורו ממנו, נעשה אותן חזקות הרבה ולא יארע תקלה בהן. ועוד טעם אחר, שכל כלי המקדש צורתן מחוייבת לרמוז ענינים גדולים עליונים, כדי שיהא האדם נפעל לטובה מתוך מחשבתו בהן, ורצה הקל לטובתנו שלא תפסד אותה הצורה אפילו לפי שעה: ספר החינוך - מצוה צ"ו

ועשית את הקרשים למשכן. לא היה צריך לומר אלא ועשית את הקרשים משכן מהו למשכן אמר ר' הושעיא על שום שהוא עומד למשכן, שאם נתחייבו שונאיהם של ישראל כליה יהיה מתמשכן עליהם, אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא והלא עתידים שלא יהיה להם לא משכן ולא מקדש ומה תהא עליהם, אמר הקדוש ברוך הוא אני נוטל מהם כו', עכ"ל. לא ידעתי מהיכן למד זה מדקאמר ועשית כו' עצי שטים עומדים, דבשעת עשייתן אינם עומדים רק בשעת הכנסתן לבנין בעינן בעמידה, על כן דרש ברמז ועשית את הקרשים למשכן (היינו שיהיו לצורך משכון באם נתחייבו שונאיהם, ועל ידי כך) עצי שטים (היינו הצדיקים הנמשלים לארזים על יבלי מים) עומדים (לחיים ולשלום). ספר אגרא דכלה - פ' תרומה פרשה ל"ה

ככל אשר אני מראה אותך וכו' [שמות כ"ה ט'] מלא וא"ו. נראה שרמז שהש"י אמר לו שלא ישנה מגבול כל הששה קצוות שישנם בכל פועל מעשיי, מזרח מערב צפון דרום מעלה מטה: ספר אגרא דכלה

מדרש דפרשת תרומה

מרן אדמו"ר הזקן [הבית אהרן מקארלין] זיע"א אמר להרב החסיד רבי ישראל בער שו"ב (מטבריא) זצ"ל: איך מאך דיר א שליח מצוה שתגיד להאברכים שילמדו מדרש מפרשת תרומה, שמזה יכולים להיות חסיד: דברי אהרן - מטה אהרן

ועוד נראה לתרץ, כי כן תעשו, חוזר על כל אשר אני מראה, כמו שאתה אינך רשאי לשנות רק לעשות כאשר אני מראה אותך כן תעשו לדורות כאשר אני מראה על פי הנביאים אשר יהיו באותו הדור וקל להבין: ספר קדושת לוי

בהפטרה

וה' נתן חכמה לשלמה ויהי שלום בין חירם ובין שלמה (מלכים - א' ה', כ"ו). הנה הזוה"ק הקשה מה שייך זה לזה עיין שם (ח"ג ס"א א'). ולי נראה חירם, רומז ליצר הרע, רצה לומר חרון אף. שאם זוכה אדם לעבדות השלימות אז גם אויביו ישלים אתו הוא היצר הרע ומלאך רע יענה אמן, וכמאמר הזהרו בר' מאיר ובתורתו (קידושין פ"א א'), וזהו וה' נתן חכמה לשלמה, לעבוד אותו. ועל ידי זה היה שלום בין חירם הוא הסיטרא אחרא ובין שלמה: ספר עבודת ישראל

ויהי דבר ה' וגו' הבית וגו' והקימותי את דברי אתך וגו' (מלכים - א' ו', י' - י"ב), רצה לומר שהדיבורים שלך יהיו כמו דברי כאילו אני דברתי אותם כביכול, וזהו את דברי אתך: ספר עבודת ישראל

ויהי דבר ה' אל שלמה - בעוד שהיה בונה הבית בא לו הנביא בשם ה' ואמר לו זה והנביא הוא אחיה השילוני: רד"ק

הבית הזה וגו' - ר"ל עם היותך בונה אותה בהיפה בהבנינים מ"מ לא אשרה בו שכינתי כ"א תלך בחוקותי וגו': **והקימותי** - אז אקיים דברי שהבטחתי להשרות בה השכינה: מצודת דוד

על התורה ועל העבודה

משנכנס אדר מרבין בשמחה

וזהו הרמז במאי דאמרינן בגמרא משנכנס אדר מרבין בשמחה, הרמז משנכנס כשהעולמות חוזרים לעצמותם ומתלבשים עצמם בשפע מהבורא ברוך הוא, כי מלת אדר הוא לשון לבוש מלשון אדרת אליהו. מרבין בשמחה, אז הוא עיקר השמחה אבל קודם לזה בעת הסתכלותם אז הם ביראה עד שהם בטלים במציאות. וראיה על זה כל הניסים אשר נעשו, דהיינו קריעת ים סוף ושאר הניסים היו חוץ להטבע כל עיקר וזה הנס אשר נעשה באדר בהמן נעשה במעשה הטבע, כי הבורא יתברך עשה לנו נס גדול כזה בהטבע שמתחלה אהב אחשורוש להמן ואחר כך אהב את אסתר, כי החודש הזה אדר רומז על התלבשות השפע בעולמות שהעולמות חוזרים לעצמותם ולכך הנס אשר בחודש הזה נראה מלובש בהטבע. ועל בחינה הזאת הצירוף של זה החודש עיר"ה ולשרק"ה בנ"י אתונ"ו (בראשית מ"ט, י"א) השני ההי"ן, רומז על התלבשות השפע בעולמות. ויו"ד וי"ו, רומז על הסתכלותם בבהירות הבורא יתברך שמו. ובזה יבואר הנ"ל, כי איך אפשר להשיג בהשגה בהירות העליון אשר לא יצמצם עדיין בעולמות אך על ידי התלהבות אשר יש לו לאדם לדבק בהבורא יתברך שמו על ידי התלהבות ההוא ישיג בהירות העליון אשר עדיין לא נתלבש כלל בהעולמות אשר מזה בא החיות על כל העולמות כדכתיב (משלי ט"ז, ט"ו) באור פני מלך חיים. והנה המנורה הוא רומז על השפע אשר עדיין לא נתלבש בעולמות. וזה הרמז נתקשה משה וגו', הרמז היה קשה לו איך לדבק ולהשיג הבהירות העליון. וזה הרמז שהראה לו הקדוש ברוך הוא המנורה של אש, הרמז על ידי התלהבות ישיג זאת וזהו של אש אבל שאר מלאכת המשכן רומזים על השפע אשר התלבש בעולמות ובוודאי לא היה קשה לו להשיג ודו"ק היטב: ספר קדושת לוי

חודש אדר

י) והנה תראה, כל החושים נזכרין אצל חטא אדם הראשון, כי כולן השתמשו שם בחטאו, ותרא האשה וכו' [בראשית ג' ו'] חוש הראיה, ותקח מפריו חוש המישוש, ותאכל חוש הטעם, וישמעו חוש השמע, אבל חוש הריח לא נזכר שם, והנה נראה מזה אשר חוש הריח לא נפגם כל כך כאינך החושים, כי לא נשתמשו בו אז, על כן תמצא עד היום חוש הריח רוחניי הנשמה נהנית ממנו ולא הגוף [ברכות מ"ג ב']. וכו:

...ואסביר לך הענין באכילה (וממנו תקיש אל השאר), המאכל המוגשם אשר האדם אוכל, הנה הטוב והמובחר והיפה נברר ונעשה דם באדם להוסיף לו חיותו, והרע נדחה לחוץ, והנה חוש הריח לא נפגם כל כך כנ"ל, אם כן לפי הדומה והנראה אין מן הצורך בו לבירור, וכן תמצא שאין בו הפרדה ובירור בגוף בעסק הנאתו, ועל כן הוא דבר שהנשמה נהנית בו הקיימת לעד, ולא הגוף הנפסד, וכיון שכפי הדומה אין צריך הנאה זו לבירור, סלקא דעתך אמינא שאין צריך לברך, על כן צריכין לימוד בפני עצמו שנצטרך לברך, והטעם נראה כי בהדי הוצא וכו' [ב"ק צ"ב א'], ועוד כיון שהבושם ההוא הוא דבר מוגשם בעולם הזה עולם העשיה צריכין לבירור ועל כן צריכין לברך, ודי בזה, ועל כל פנים יצא לנו אשר חוש הריח לא נפגם כל כך בחטא אדם הראשון, על כן משיח צדקנו שיתגלה במהרה בימינו נאמר בו פעולת חוש הריח [ישעיה י"א ג'] והריחו ביראת ה', הוא פעולת החוטם שהוא פעולת הנשמה הקיימת לעד.

ותתבונן בזה גם כן טעם לבשמים במוצאי שבת הוא לפי הנ"ל, כענין סעודת מוצאי שבת נקרא הלויית מלכה, שאמרו הראשונים שמזאת הסעודה נהנה העצם לוז, שיש לו כח הקיום שלא נהנה מעץ הדעת בערב שבת, ומעתה תבין הרמז, הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר [ביצה ט"ו ב'], שהוא בחינת החוטם אשר בו חוש הריח שהוא פעולת הנשמה דבר המתקיים, ולא פעולת הגוף, הבן הדבר, הנה קצרתי בכאן, ובמקום אחר אי"ה יבואר בארוכה: ספר בני יששכר - אדר מאמר א - מהות החודש

כללים נוראים מרבו הקודש איש האלקי מוהר"ר **דוב בער** ממעזריטש זללה"ה אשר נמצאו כתובים בסוף הכתב יד הזה .

א .יחשוב האדם בדעתו שכל דבר שיש בעולם הכל מהבורא יתברך, ואפילו דברים הנעשים מכח מחשבות בני אדם ותחבולותיהם הכל מהבורא יתברך, ואפילו דבר קל שנעשה בעולם הכל הוא מחשבתו יתברך. ולא יהיה חילוק אצל האדם בדבר שהיה רוצה, בין שנעשה כרצונו בין שלא נעשה כרצונו, כיון שהכל הוא מהבורא יתברך והוא יודע שכן טוב לו שלא יהיה כרצונו. ויחשוב שכל העולמות בין עולם הגלגלים ועולם המלאכים ועולם הכסא הכל כאין נגדו יתברך, והכל נעשה בדיבור אחד, ואם כן למה לו לאדם למשוך אחר תאוות לבו שיש באותן העולמות, שהכל אינו רק רשות אחד ממנו, הלא טוב יותר לדבק עצמו למעלה בהבורא יתברך שהוא העיקר, ולא לדבק עצמו בטפל .

וזהו כוונת הזהר (ח"ב קל"ד:) זכאין אינון צדיקייא דידעין לשוואה רעותהון לעילא לגביה מלכא עילאה, ולא לגביה עלמא דא ובכיסופא בטילא דילה, שסוף כל העולמות לחרוב. ויחשוב תמיד לדבק עצמו בהבורא יתברך באהבה גמורה שהוא אוהב אותו מכל דבר טוב שיש בעולם, שהכל מושרש בו יתברך, ויחשוב תמיד שאני רוצה לעשות רצונו ולעשות לו נחת רוח ולעבוד אותו תמיד, ותמיד תהיה מחשבתו דבוקה בהעולם העליון בו יתברך. וזה פירוש הפסוק ברמז (ויקרא כ"א, י"ב) ומן המקדש לא יצא . **וכשצריך** לדבר מענייני העולם הזה יהיה במחשבתו שהוא הולך מעולם העליון למטה, כמו האדם שהולך מביתו לחוץ ודעתו לחזור תיכף, ובעת הליכה יחשוב תמיד מתי יחזור לביתו, כך יחשוב תמיד בעולם העליון ששם ביתו העיקר בבורא יתברך . **גם** בעת שהוא מדבר בענין העולם הזה יחזיר תיכף מחשבתו לדבר הראשון בבורא יתברך, וזהו מדריגה גדולה מאוד, וצריך לזכך הנשמה תחילה כדי שיהיה דבוק תמיד בעולם העליון בו יתברך. וכשלומד צריך לנוח מעט בכל שעה כדי לדבק עצמו בו יתברך, ובשעת הלימוד אף על פי שאי אפשר לדבק עצמו בו יתברך, מכל מקום צריך ללמוד, כי התורה מצחצח הנשמה והיא עץ החיים למחזיקים בה (משלי ג', י"ח), אף על פי שיבוטל דביקותו בשעת הלימוד לית לן בה, ומכל מקום צריך ליישב בכל שעה ורגע הדביקות הבורא יתברך כמו שאמרנו לעיל: ספר חיים וחסד - מהרה"ק ר' חיים חייקא מהמדורא

ברוך שהחינו וקימנו לטו"ב שנים של הרבצת התורה,
ויה"ר על העתיד עד ביאת גואל צדק בב"א

בס"ד יצא לאור מחדש ספרי "אוסף הגליונות על התורה ועל העבודה" ד' חלקים,
{שנת תשס"ט, תש"ע, תשע"ה, תשע"ח}, וספר "באר היטב" מכמה שנים

בס"ד יצא לאור מחדש ספר "דברי תורה באר היטב תש"פ ושנים קדומים"
The new Sefer "Divrei Torah Baer Heitev 5780 and Previous Years" [English] is now in print.

Seforim of "Al HaTorah Val HoAvodah" 5769, 5770, 5775, 5778,
And the 1st edition of Sefer "Divrei Torah Baer Heitev" [in English]
are now in print, to order call 1-919-459-5858, or 1-844-212-0689

יוצא לאור ע"י מכון בית צדיקים - שידלוב סטאשוב
A project of Cong. Tiferes Zvi - CHIZUK@PROTONMAIL.COM
לקבל הגליון, בלה"ק ובענגליש "באר היטב", ושיעורים באידיש או ענגליש, וכן להקדיש גליון לזכות, לרפו"ש, לע"נ או לזכות את הרבים - אחב"י באלפי מקומות בעולם קע"ה כ"י, נא להתקשר להנ"ל, ידידכם נפתלי הירצל גאנצווייג
Contact us to dedicate etc. received by thousands globally!
In Loshon Hakodesh & English, worldwide & send in your friend's addresses to receive a.s.a.p. #911